

Madvig: Jeg har ikke saamegen Byn-
dighed i det Anliggende, som dette Lovforslag
angaaer, at jeg paa Grund heraf skulde have
taget Ordet ved første Behandling, naar der
ikke var et Spørgsmaal, som jeg troer burde
komme frem. Jeg paafsjønner fuldkommen
Lovudkastets Hensigt, og det forekommer mig
meget ønskeligt, at der handles i den Retning,
men jeg har et Par Tvivl ved den Maade,
hvorpaa Sagen er kommen frem. For det
Første kan jeg ikke nægte, at det undrer mig
noget, at Lovudkastet kommer frem i dette
Dielstik, naar jeg seer hen til, hvad der er
vedtaget i den foregaaende Rigsdag ved Fi-
nansloven, og som nu er under Udførelse.
Det staaer i Finansloven, at den ene af Di-
recteurerne ved Livsfor sikringsanstalten af 1842
skulde paa offentlig Beføstning reise til England for
at skaffe sig Oplysning om Raser og Anstalter i
England af den Art som den, hvorom dette
Lovudkast handler. Jeg veed tilfældigviis ifølge
min Embedsstilling som Professor ved Univer-
sitetet, at et Medlem af Livsfor sikringsanstal-
tens Bestyrelse er i September eller October
reist til England. Han er ikke kommen tilbage,
har ikke afgivet sin Beretning, og nu foreligger
Lovudkastet. Nu antager jeg, at det havde
været i Sagens Interesse, at man havde faaet
de Oplysninger, som denne Mand skal ind-
samle, til Hjælp ved Behandlingen af Lovud-
kastet her. Hvis man var saa sikker paa Sagen
og havde klaret den saaledes for sig, at man
ikke vilde oppbeie Oplysningerne, saa er det
mig ikke klart, hvorfor man da har ladet denne
Mand reise og givet Penge ud dertil. Det er
en Sag, som jeg ønskede oplyst af Finans-
ministeren, hvorledes det hermed forholder sig.
Der er et andet Punkt, som jeg siden kommer
til nærmere at omtale, der ogsaa tyder hen
paa, at det havde været rigtigt at opsætte Lov-
forslagets Forelæggelse et Aar. Det er nemlig
Tarifsen og det Forbehold, der paa Grund af
denne Sags uebliffelige Stilling er taget i §
10 med Hensyn til Fastsættelsen af denne, idet
Finansministeren erklærer for Diebliffet ikke
at kunne tage nogen Beslutning herom. —
Dette Spørgsmaal om Betimeligheden er
altsaa det ene, men det andet angaaer et Punkt,
som jeg ikke paa nogen Maade troer kan klares

fuldstændig ved første Behandling, men hvorpaa
jeg ønsker Opmærksomheden henledet, for at det
kan blive taget under Overveielse under Sagens
videre Behandling. Det blev allerede nævnt
af den første ærede Taler (Brinck-Seibelin),
der havde Ordet i denne Sag. Det er Spørgs-
maalet om denne Anstalts Forhold til den
allerede bestaaende Anstalt, Livsfor sikrings-
og Forsørgelsesanstalten af 1842. Det forekom-
mer mig, at i et Land som vort er der al
Grund til at concentrere Anstalter af beslæg-
tet Natur saameget som muligt, og det ikke alene
af Hensyn til at indstrænke Bestyrelsesapparatet,
men ogsaa af Hensyn til Anstalternes gunstige
Udvikling og Virksomhed i og for sig; man
maa ikke skabe Strid og Concurrence der, hvor
der skulde være den venligste Samvirken. I
den Lovudkastet vedlagte Betænkning fra den
nedsatte Commission seer man, at Spørgsmaa-
let om en saadan Sammensmeltning har været
paa Bane, og at der har været forskellige
Meninger derom; men hverken i Betænkningen
selv eller i Lovudkastets Motiver ere Grundene til
den ene eller den anden Side udviklede. Da
Grundene saaledes ikke selv træde frem, er
man opfordret til at søge efter dem. Nu synes
det, man allerførst kommer til at tænke paa,
at maatte være, at den bestaaende Anstalt ikke
kan stige ned til disse smaa Forhold, hvorom
her er Tale, eller paatage sig disse smaa For-
sikringer. Jeg tør ikke dømme herom, men
jeg troer ikke, at Grunden kan ligge deri.
Naar den sidste ærede Taler (Tobiesen) især
fremsatte de opsatte Livrenter, som nævnes i
§ 2 Nr. 2, da kunne disse jo tegnes hos den
nuværende Anstalt til saa ringe Beløb, at jeg
ikke troer, man behøver at stige længere ned.
Man kan efter den nuværende Forsørgelses-
anstalts Plan tegne Forsørgelser just af denne
Art til et Beløb af 5 Rd. om Aaret, og skal
en saadan Forsørgelse virkelig have nogen Be-
tydning for en Mand, da kan man vel ikke
tænke sig den ringere, end at han idetmindste
faaer 5 Rd. om Aaret efter sit 60de Aar. I
den nuværende Anstalt kan der altsaa tegnes
en Livrente af dette Beløb, og jeg kan derhos
opgive, thi jeg har efterseet Planen, at, naar
en Arbejder allerede ved sit 20de Aar begynder
at gjøre Indstud for fra sit 60de Aar at faae